

А. И. Микоян Москва бусажа ерэбэ
 СССР-эй Министруудай Советай | А. И. Микоян Кубала айлшаар ябаад
 рүүлэгшын Нэгэдэхл орлогшо | декабрийн 2-ой үдэр бусажа ерөө.

ли АЛИ ТАЛЫН НАИН НАЙХАН
ХҮСЭЛ ЭРМЭЛЭЭЛЭГЭЙН БАЙХА
ГЭЭШЭ ХЭЛСЭЭ БАТАЛХА ЗАМ
БОЛОЖО ҮГЭНЭ

18 ороной түүвэлэгтшлөө бүри-
лэн комитэдий зорилгоё үмнэ-
абигдажа байһан өөрийнхөө дүүргэ-
лэх шадхын, тулаа һайн байһан
хүсээт эрмэлзтэгтэй байха, али
итинайгаа хүлээн абахаар шиндхэ-
рри аахынь үнэн зүрхэнлөө эрмэл-
злэх гэсэн мүнөө хэзээ хэзээнэйх-
нэ шухата болоод байна. Комите-
дий үрда таань хадан хүдэлмэрийн
хүсэ шатануудта СССР хадаа ба-
уурын гүрэнүүдэй хүсэл эрмэлзэлтгые
харгалдаа абалсагдэ байгаа.

Буу зэбсэг хураалтын түрүшын
атада бөөдүүлэгдэхэ хэмжээнүү-
лэ зүйбэжэ харахтха харгынь
гээз ойлголтохы, талаар СССР-эй
һайн бүхы алхамууд нилээд эхээр
нигдхажэ үгэхэ байна. Арсалдаа-
гууды зайсуулхаар мүн лэ нймэ
түн байхы, дэлхэй дээрхи бүхы
мүнүүдэй найзалтайгаар, эхээр хү-
жэж байһанай ёһоор буу зэбсэг
тата нинтэрээ, хүсдээр хуряаха
хай договр баталха харгынь
агшантайгаар дабуулула хойшо-
улашагүй шухала болонд байһы-
н ниймэр ойлгохынь баруун гү-
рэнүүднээ арадууд мүнөө хүлээжэ
ина.

Я. МАЗОР.
(ТАСС).

БҮРЯАД ҮНЭН

3-дахи нөөр

Дашин-Даб МОНКОВЕ.

АЛМАЗААР БАЯН ЯХАДАЙХИД АЛЫГАА ТАШАА

...Жаргал найдуулна шэртээшье наа, Зосоохим ноддэм сэлмээхэ аал?..

(„Залуу хүнэй дэвтэр“ гэжэ повестьһоо хэлнэ)

М. Ю. ЛЕРМОНТОВ.

Бүхы хүнүүд хабартаа дурлаша-хан байдаг... Харин би үбэл, январь нарын янгинаа нэгэ үдэшэ дурлаша-хан хүм. Тигээд... Захаань хөөрөөгүй даа. Тэрэ үедэ би Курильска аралнуудай нэгэн—Итурун арал дээрэ алба хэжэ байгаа. Ямар чхьда, ямар үүргэ дүүргэдэг бай-нааа хэлэхгүй—сэрэгтэй нүүсэ.

Амаралтын үдэр бэн. Үдэшин до-лоон сэгтэ би ээлжээтэ даабаринаа ерээ, яралтайгаар бэээ заажа оро-бо. Увольнидэ ошохо ёһотой бай-габ. Увольнидэ ошоһон хүнүүдэй тэмдэглэдэг дэвтэртэ гараа ябууд табигархад, найман сэг болохо байхада казармаһаа гүйдөлөөрөө ш-хуу гарабаб.

Далай тэһээ үлөөһэн наалхин наалдхигар хүндэ саһан хүүлээрэ гам хайраггүйгөөр нуур шабадача. Яар яндан уларилтай олтирог даа! Тигээшье сэлмэг үдэ энэ-хнин үглөө хэлэхгүй гоё! Нэн тү-рүүн далайн бүхжэр нурган дэлгүүр суухтай долгидой буурал толгойго алыбһээр, улаан зурлаа-туяа харбан гаража ерээ, далайн гэрэл нэлэн-хнээ халгажа, дүтын орёл гүбээ-нүүдэй малаан халзан дүханууды тулаад тогтохо.

Тигээд, уданшьегүй, наран өөрө-гал улаан юмэ далайн хатан-хаз шэнги яларһаар үндэн гаража ер-э. Ёһотой үлээр соохи үүдэлээ шэнги... Теэд, таанар, энэхин хүнүүд дэлхэйн бүмбэрсэг дээрэ эгээл тү-рүүн үлөөһэй нары утгадаг юм гэжэ бу мартгагүй...

Халхний хүсэн нилээд нуларба-шье, харин саһан бүрил үдхэрэн ба-хашаа. Би хүзүү хоолойгоо болохо зэргээр шинелингээ заахар боо-голд, нуураа халхалаад, урагнаа бухан зүдхэнб. Гэдэргээ ошохо ог-томые дурамни үгы байгаа. Кино-театрға гаууудалта дуран тухай тэд-хөөртэ нэрэтай кино гаража байба. Үдхэрэй сеансаа ороһон золтойшул тэрэниие ехэл магтаа. Мүн бишье инаг дуран тухай кино хараха, һайн сэдхэлээр фанаа аллаха дуратай хүмб.

Зүрхэлдэ ябанаб. Кинотеатр хүртэр үшөөл холо—модо шахуу. Халхыншье намдаба. Ухайд даа! Намдууһан гүбээдэ хүрээжэ ерээб. Сэлмэг үдэшэ энэ гүбээ дээрэ шаг шууяан болохо байдаг бэн. Бишье сүлөөтэй сагтаа энэ санаар холжор-дог, болхи, мэргэжэлгүй дээрлээ басагадые хүхээн, тэдэнэй шэнкинэ-мэ энеэдэн доро нэгтгэти бэшэ сайн үхсэн тарайдаг хүмб.

«Ай, ай даа! Талын хүбүүн! Ай, казах!»—гэжэ шолмонууд намайе наада хараха. Казах бэшэ хүмб, буряад гэжээб гэжэ тэдэнэйд хэдшье хэлэхэд, ойлгожо үгэхгүй, мүнөөхил каза-гаа дабтаад лэ байха...

Мүнөө энэ хэһшье үгы. Аг-шаг. Байтараа саһаншье аалдаа аалда-наар намдашаб. Би ноёнтон нуурла эльбэн, ойр зуура амьяа дараха гэжэ зогсобо.

Тойроод жэгтэй сэмсэгэрхэн, но-норхон. Далай хүнхинэ. Хаана-шьеб нохой утаар улин хусана... Эй, ши, харалган! Би соһоһондоо аһаха гэжэ бай-хан тамхи зуруул хоолойгоо гарлаа алдажархад, аянаар гараһан зүг-тэһэ зэбүүрхэн харабаб. Хараһаар байтарни намбаа табан алхамай га-зарта байһан бүрэгэр хара юмэн гэнтэ хүдэлд, аалханаар болохо аяан соһотобол даа!

Энэ үдэ дүүрэн хара үлүүнэй саанаһаа бултайжа, тойроод гансаг-уужам, зэнхээр болоһон. Би дуутарһан оһоһоойдо дүтэлжэ ошоод, тонгойн харахадаа, гайхалын-гаа ехэдэ амаа аялган зогсоһоо нэм. Урданһин, бамбагар саһан нэм-эргэтэй басаган саһан үдэгөө сэлэн гарнуудараа тэбэрхнхэй һуужа бай-гад! Бурхан зүг! Ёһотой саһан ха-тан! Гансал мүшэд шэнги хоёр ехэ нолдзын саһан нидхэнүүд дороһоо хүйтөөр, шогтойгоор саһанад.

— Юндэ амжа заабайса агтайга-гад байшаб? Би энэ үйлэ гай-да дайрагдашоод, аяар чхьһаа үх-тү саг со һуужа байба,—гэжэ хатан-хаамни намайе бүдүүлгээр утгаба гэшэ.

— Теэд ши энэ юу хэжэ һуужа гэшөөшй? — Үхэжэ байнаб,— гэжэ тэрэмни харуусаба.

Теэд, үхэжэ байгшад нимээр дуу-гардаггүй. Харин залуухан сээжин оһорһон гаража байһан таатайхан, зөөлхөн хоолой хэн.

Би энеэжархихоб. Энеэдэтэй баса-ган! — Ши, шара шубуун, гогонжо байнхаар, намда туһалаа хааш... м-м-м-м! — гэжэ боһоһоно.

— Хүйтэ абаһоо гүш даа? — гэ-жэ би шадаха зэргээрээ хоолойгоо аалидхан асуубай.

— Эрью! — гэжэ тэрэ урдаһаа минсгэйхн шэнги нүдэнүүдээрэ аялаһаба. — Хүйтэ абаа бэшэб, ха-рин хүлөө хуалжархоб!

— Па-а, хухаршоо гэжэ гү? Теэд, хайшан гэжэ? Тэрэнэй хэнгэргүй харюуда саа-гуураа гомдошье наа, эзэлүүдгүй хайрлабаб.

— Ме-е,— гэжэ тэрэ хэлээ ха-руулан дуураба. — Санаар холжор-жо ябараа, шулуу мур... М-м-м!.. Би хүл дээрэ хүрэн бодоһобол. «Ямар хашхалгүй, бүдүүлгэ зогил-биш,— гэжэ хоролхон бодоноб. — Намтай дайралданадаа баярлажа, хүзүүм тэбэрхнхэн орондо, үшөө хүүе дууража, үбшэйтэржэ байна! Яба-хамни. Үлэ эндэ. Үгшье наа, өөрөөгөө хухархай хүнүүдээр ябаад арилхадш болохо!»

Сагаа харабаб: ү-ү, хоригүй юһа! — «Юндэ бодоһобол? Үргэ на-майе. Би хүлөөрөө ябажа шадахагүй байнаб,— гэжэ тэрэ булайгаар за-хирба. — Бээршөөб. Бр-р-р! — Хүдлш теэд... Намда юуш-тэ? — гэжэ би бүрил сүхалданаб. Тигээд, эрьсэд арилшаха гэхэдэ, шадабагүйб.

— Ме-е,— гэжэ тэрэ хэлээ ха-руулан дуураба. — Санаар холжор-жо ябараа, шулуу мур... М-м-м!.. Би хүл дээрэ хүрэн бодоһобол.

«Ямар хашхалгүй, бүдүүлгэ зогил-биш,— гэжэ хоролхон бодоноб. — Намтай дайралданадаа баярлажа, хүзүүм тэбэрхнхэн орондо, үшөө хүүе дууража, үбшэйтэржэ байна! Яба-хамни. Үлэ эндэ. Үгшье наа, өөрөөгөө хухархай хүнүүдээр ябаад арилхадш болохо!»

Сагаа харабаб: ү-ү, хоригүй юһа! — «Юндэ бодоһобол? Үргэ на-майе. Би хүлөөрөө ябажа шадахагүй байнаб,— гэжэ тэрэ булайгаар за-хирба. — Бээршөөб. Бр-р-р! — Хүдлш теэд... Намда юуш-тэ? — гэжэ би бүрил сүхалданаб. Тигээд, эрьсэд арилшаха гэхэдэ, шадабагүйб.

— А-а,— гэжэ басаган жэгтэй-гээр хоолойгоо эржэгэнүүлэн дуу-гарба. — Иймбшй? Арил эндэһэй! Арил, гэнб! Зай! — гэжэ уйлшаба. Аргааһанаар уйлана. Бишыхан хүү-гэдтэй һугшаран байжа, ехэл хай-ратайгаар, мурнуудэ татагануу-лан...

Би юушье хэлэнгүй, басагые сү-мөөхөнөөр гар дээрэ үргэб. Яагаа хүнгэн юм? Нүдэ руунь хэмээхэн шэртэнб. Томо томо нёбһоһод нарын гэрэллэ мүнглиг сагаан сар дэ-гүүрн һабиржал байба.

— Басаган, ши дуулана гүш, на-майе? Хүлисэ, хэһшэ. Зай гү? Хүлисш даа, а? Би зэмэтэйб. Бү уйла... Э-э, муул даа... Намайе ха-раахалашин, сохиходоһинишье боло-хо... Дуулана гүш? Теэд, хайшаа аябаһааб, а?

Тэрэ уйлахаа намдабашье, үшөөл һугшарһааб. Би арбаад алхам хээд, эсээшөөб. Тийшье үдэгсөө саһан соогур махан галжигал ябаба.

Уданишьегүй хонюулан дахинаа хэ-рэлдэшөөб. — Ойе, ойе, ойе! — гэжэ тэрэ-мин гэнтэ оришобо, — гараа хухар-мар, аятайгаар ябш! — Эсээшөөб даа, — гэжэ уруу дуруугаар би гүбэрнб.

— Теэд, амархаш яагааб? — Яарана! — Яараа наа, арилхадш боло-хо,— гэбэл даа! Бишье тэсээгүйб.

— Арилха! Дуулаши, мэнэ га-һээр шинганахаа намдаагүй һааш, эндэшин тэһэ хаяжархоб, арилха! Үзөөрэй!

— Бү үбшэйтэр, бү үбшэйтэр,— гэжэ байгад тэрэ намайе аргааһа-наар хорини,— ехээр бү хала, нү-хэр солдат.

Амархаа зогсообойн. Тэрэ үдэ-һэндэ гү, айл мундэ даа, уралаа жэмисэ зуужархоб, өөдөө хараад хайташаб. Би тараниие үбшөөн ха-ранаб. Хүбхигар сагаан нүүр дэ-гүүрн үлөөһэй унаһан һүдэр хол-жорон гарана.

«Сэбэрхан!» — гэжэ би, юндэ-шьеб айданаа хүрэн, бодоноб. — Дуулалши,— гэжэ басаган хам-сыһаани узраба. — Хэн гэжэ нэрэ-тэй хүмш? Жаргал? Нонин нэрэ байна... А би Вера гэжээб.

Вера урдаһаа хараба. — Ши хүниие юндэ онишото-роо харад «Наанагүйшй» — гэжэ Вера гөйр энеэбхилэ. — Сэбэр ба-зэб? А?

— Тинмэ, сэбэр байнаш! — гэ-жэ би зүрхөө түшгэнүүлэн харууса-баб.

Вера дахин өдөөн хараба. Тэнэ, огтиргойдо, югтэ бэдэрнб? — Таанад, эршүүл, бутла нимэт, — гэжэ тэрэ аалханаар, гунгитгай-гаар хэлэб,— бутла нимэт. Гансал сэбэрхан нүүрнууды бэдэрдэгтэ...

Мүн бидшье баһа... Би тэһмэгдшоод, аяагүй һуу-баб. Юун тухай хөөрөхэ гэшээб? Ингад абагүй байхада, аягушье шэнги. Али хамаашьегүй юм гү даа... Шухар мэдээб. Хажуудамни баса-ган... Басаган! Амилхынь дуула-наб. Тэрэ наана алдана... Үнжэгэн-лэ амтад байна даа, басагад гэшэ!

Эршүүл энеэниие ойлгодог гэшэ гү? Юун батлаһаа ойлгохонь нэм даа, имэхэн үнжэган амтадые хайрлахгүй — архи ууха, шалиха. Үнжэрхэдэ нанншаа... Эһ-һээ!

— Жаргал, юмэ хөөрш даа,— гэжэ Вера гуйба. — Вера, би оройдошье хөөрөжэ шададаггүй хүмб.

— Хэлэгүй хүн гүш? — Халэн байгаа юм ааб даа, теэд... — Тигээд? — А?

— А-а,— гэжэ намайе тэрэ дуураба. — Вера, намайе итэрээ бү наа-да баринш даа...

— Ү-ү, зай, болёб даа, муха-мни,— Вера хүйтэн алыгаараа нүү-рыем эльбэжэ оробо. — Муудуужар-хиха гүб даа, аабараа? Ү-ү, зай, зай...

Минни досоо юушьеб тэһэ хүр-шөөндөл болобо. Харыш энэ... Ба-наа... Хүрхэйтэжэ байна!

— Гараа аба! Али... — гэжэ би эрхирбоб. — Али? — Бута мушхажархихаб...

Вера энеэдэнэ хакан сасан, ободзон хөбтэнэ. Энэнь намайе бү-рил гааруулна. Вера энеэжэл байна. Тигээд: — Ха! Ха! Ха! Ха! Ямар энеэ-тэй хүбүүн гэшээб... Э-э, солдахан...

Басагадтай ижгэжэ зугаалдаг юм аал... О-ё-ё-ё, эжымни, үхэлэй... Хи! Хи! — гэжэ байжа энеэдэн соо-гуураа үгэлнэ.

Тойроод саг сагаан. Хонгёо. Холо хүртэр харагдана. Олон олон хаа улануудай саа-на, олон олон үһа мурнуудай саана, холын холо хонгор байхан Буряд оройни манаран, санжин дугаржэ байна ёһотой даа. Мүнөө, мүнөөл, үдэ, залуушуга гоё байхан хубсаһа үмдэнхэй, үйлсөөр исалан, энеэдэн, дууража, тааладан ядана гэзы даа. Харин би энэ... Үгдөөдэр, нү-гөөдэр, саадэр эндэ, эндэл байхаб, Мүнөөхил «Стой!», «Смирно!». Мү-нөөхил «Тревогонуд...». Тинмэ.

Вера намда дулаанаар энеэбхилэн харуусаба. Гөйр энеэбхилэн. Ган-сал Вера нимээр энеэбхилэ шада-ха. Ондөө хэһшэ!.. Вера Маяковски-до дуратай!

Хүндөөр үбшэлхэ дуран гэнтэ на-мда хүрээшэб. Мэнэ гэнэр. Эндэ, саһан дээрэ. Тинмэшье хүндөөр ба-ш, мүн тинмэшье хүнгэнөөр баш, гансал үхэхгүйгөөр. Юнда би үхэ-хэмни гэшээб?

Үй гаууудалта нүдөөрөө энэ одо мүшэтэ огторгойе һүлшынхөө шэр-тэн, амин наһантаа, хамаг юртмэс-тээ хахасажа байһан хүн шэнги ехэл хайратай юмэ хөбтөхэ нэм. Тигээд би ижгэжэ хэлэхэ нэм.

Зөрбөн хэлэхэ нэм: — Энэ огторгой доро, энэ дэлхэй дээрэ амды мэнэ ябаха гэшэ ямар ехэ жаргал бэ! Вера, удаан удаан жаргалтай яабаар даа! Бишй...

Вера яахэ нэн ааб? — Хүни яһала һайн болоһоой. Оройдошье үбдэнэгүй. Гэрнэ энэ дүтхэн. Зай, һайн даа, — гэжэ Вера мур дээрм гараа табина,— баяр-тай, Жаргал!

— Теэд, Вера хэээ уулзахаби-бид? — Намда гэнтэ уйдхартай болоһобол. — Мэдэнгүй,— гэжэ тэрэм бу-руу харан хэлэб,— уулзаадшье аяхамнайб даа...

— Юундэ? — гэжэ би ооглооб,— юундэ? Юундэ? — Би дааршооб,— гэжэ Вера хэлээд, хүл дээрэ бодоноб.

«Тэрэһэнэ хойшо тэбхэр нара үн-дэрөөд байхада би Вератэй уулзаа нэм. Тэрэниие авиацин майор ху-талууд. Хөөршнэ, саһанай үрхи-рүүдэнэн хайлаа ёһотой даа.

— Үгы,— үгы. Үзөө һан хаб. Вера нүдөө нээб. — Аа, мүнөө? — Юу мүнөө? — би ойлгобогүйб. — Бэшэлсэдэг гүт? — гэжэ Ве-ра байд гэжэ асууба.

— Үгы. Тэрэһин хадамда гара-шоо юм,— гэжэ би хараад хэлэһэн шэнгээр шэбэнэб,— ойлгоно гүш, өөрөө аяар хори наһаар аха хүнэй, наһагаа үхүүлэн подполковнигий һамган болонхой. Теэд өөрөө орой-доод арбан наймахантай ха юм!

— Үбшэйтэрһэн лэ үхин байна даа, — гэжэ Вера дороһон өвдэ ха-рамсаараа, нүүрыем сорьһон хэлэб. — Мүнгэнлэшэ дуулаһоо ёһотой...

— Тинмэ ааб даа! — гэжэ би шангаар дуугаржархихоб. Вера гэнтэ энеэшээб. Би залд гэ-боб. — Вера,— гэжэ би шэбэнэб,—

Вера намда дулаанаар энеэбхилэн харуусаба. Гөйр энеэбхилэн. Ган-сал Вера нимээр энеэбхилэ шада-ха. Ондөө хэһшэ!.. Вера Маяковски-до дуратай!

Хүндөөр үбшэлхэ дуран гэнтэ на-мда хүрээшэб. Мэнэ гэнэр. Эндэ, саһан дээрэ. Тинмэшье хүндөөр ба-ш, мүн тинмэшье хүнгэнөөр баш, гансал үхэхгүйгөөр. Юнда би үхэ-хэмни гэшээб?

Үй гаууудалта нүдөөрөө энэ одо мүшэтэ огторгойе һүлшынхөө шэр-тэн, амин наһантаа, хамаг юртмэс-тээ хахасажа байһан хүн шэнги ехэл хайратай юмэ хөбтөхэ нэм. Тигээд би ижгэжэ хэлэхэ нэм.

Зөрбөн хэлэхэ нэм: — Энэ огторгой доро, энэ дэлхэй дээрэ амды мэнэ ябаха гэшэ ямар ехэ жаргал бэ! Вера, удаан удаан жаргалтай яабаар даа! Бишй...

Вера яахэ нэн ааб? — Хүни яһала һайн болоһоой. Оройдошье үбдэнэгүй. Гэрнэ энэ дүтхэн. Зай, һайн даа, — гэжэ Вера мур дээрм гараа табина,— баяр-тай, Жаргал!

— Теэд, Вера хэээ уулзахаби-бид? — Намда гэнтэ уйдхартай болоһобол. — Мэдэнгүй,— гэжэ тэрэм бу-руу харан хэлэб,— уулзаадшье аяхамнайб даа...

— Юундэ? — гэжэ би ооглооб,— юундэ? Юундэ? — Би дааршооб,— гэжэ Вера хэлээд, хүл дээрэ бодоноб.

«Тэрэһэнэ хойшо тэбхэр нара үн-дэрөөд байхада би Вератэй уулзаа нэм. Тэрэниие авиацин майор ху-талууд. Хөөршнэ, саһанай үрхи-рүүдэнэн хайлаа ёһотой даа.

— Үгы,— үгы. Үзөө һан хаб. Вера нүдөө нээб. — Аа, мүнөө? — Юу мүнөө? — би ойлгобогүйб. — Бэшэлсэдэг гүт? — гэжэ Ве-ра байд гэжэ асууба.

— Үгы. Тэрэһин хадамда гара-шоо юм,— гэжэ би хараад хэлэһэн шэнгээр шэбэнэб,— ойлгоно гүш, өөрөө аяар хори наһаар аха хүнэй, наһагаа үхүүлэн подполковнигий һамган болонхой. Теэд өөрөө орой-доод арбан наймахантай ха юм!

— Үбшэйтэрһэн лэ үхин байна даа, — гэжэ Вера дороһон өвдэ ха-рамсаараа, нүүрыем сорьһон хэлэб. — Мүнгэнлэшэ дуулаһоо ёһотой...

Вера... Тэрэһин муу басаган, ойл-гоно гүш? Фу! Би тэрэһинэй нэгэ-шье үгэ хэлсэжэ дэвөөгүйб. Минн лэ холоһоо харасаараа, зүрхөөрөө дур-ладаг нэм. Вера, би-и... ойлгоно гүш... Юушье мэдэхгүйб... Ойлгснэ гүш, юушье... Ингэжэ... басагадтай зэргэлээд һуужа үзөөгүйб. Хэнтэй-шье, хээээдшье, Вера...

— Хамаагүй, Жаргал, үшөө үр-дихэ байхаш,— гэжэ Вера баһал шэ-бэнэб,— мүнгэтэйл наа, ямаршье басагадтай тархи эрьюулнэ бээш... — Вера, хэээжэ, бү шоглыш даа.

— Хм... Солдат лэ байнаш даа. Үшөө маниие хамгаалха гэжэ мур-дөө погон зүгээд ябахаб. Хажуу-даһин басаган... Харин ши мүнгэн тухай... — Вера наана алдан, аяа-гүй болобо. Аманһаан уурал гар-на. Нүдэднэй шэб аянтай. Бүхы бөөнь шэһэрнэ. Баарһамни, даара-шоо ёһотой даа...

— Вера,— гэжэ хэлэхэдэ, би өөрөөгөө хоолой танибагүйб. Тин-гээд... тигээд... зүрхэмни шахардуу түргөөр сохилшооб.

— Вера,— гэжэ дабтабаб,— ши... ши дурлажа үзөө һан гүш? — Үгы. Маяковскийһоо бэшэ хүн-дэ дурлажа үзөөгүйб...

— Наэрээ гү?! — би наана ал-даад, энеэжэрхихоб. — Юнда энеэжэ гэшөөшй? — гэжэ Вера урдһаан гайхангаар ха-раба. Ухаагаа төөрһөн хүниие ингэ-жэ харада.

— Вера! — гэжэ би ооглооб,— Вера, би баһа Маяковскидо дур-атайб.

Вера намда дулаанаар энеэбхилэн харуусаба. Гөйр энеэбхилэн. Ган-сал Вера нимээр энеэбхилэ шада-ха. Ондөө хэһшэ!.. Вера Маяковски-до дуратай!

Хүндөөр үбшэлхэ дуран гэнтэ на-мда хүрээшэб. Мэнэ гэнэр. Эндэ, саһан дээрэ. Тинмэшье хүндөөр ба-ш, мүн тинмэшье хүнгэнөөр баш, гансал үхэхгүйгөөр. Юнда би үхэ-хэмни гэшээб?

Үй гаууудалта нүдөөрөө энэ одо мүшэтэ огторгойе һүлшынхөө шэр-тэн, амин наһантаа, хамаг юртмэс-тээ хахасажа байһан хүн шэнги ехэл хайратай юмэ хөбтөхэ нэм. Тигээд би ижгэжэ хэлэхэ нэм.

Зөрбөн хэлэхэ нэм: — Энэ огторгой доро, энэ дэлхэй дээрэ амды мэнэ ябаха гэшэ ямар ехэ жаргал бэ! Вера, удаан удаан жаргалтай яабаар даа! Бишй...

Вера яахэ нэн ааб? — Хүни яһала һайн болоһоой. Оройдошье үбдэнэгүй. Гэрнэ энэ дүтхэн. Зай, һайн даа, — гэжэ Вера мур дээрм гараа табина,— баяр-тай, Жаргал!

— Теэд, Вера хэээ уулзахаби-бид? — Намда гэнтэ уйдхартай болоһобол. — Мэдэнгүй,— гэжэ тэрэм бу-руу харан хэлэб,— уулзаадшье аяхамнайб даа...

— Юундэ? — гэжэ би ооглооб,— юундэ? Юундэ? — Би дааршооб,— гэжэ Вера хэлээд, хүл дээрэ бодоноб.

«Тэрэһэнэ хойшо тэбхэр нара үн-дэрөөд байхада би Вератэй уулзаа нэм. Тэрэниие авиацин майор ху-талууд. Хөөршнэ, саһанай үрхи-рүүдэнэн хайлаа ёһотой даа.

— Үгы,— үгы. Үзөө һан хаб. Вера нүдөө нээб. — Аа, мүнөө? — Юу мүнөө? — би ойлгобогүйб. — Бэшэлсэдэг гүт? — гэжэ Ве-ра байд гэжэ асууба.

— Үгы. Тэрэһин хадамда гара-шоо юм,— гэжэ би хараад хэлэһэн шэнгээр шэбэнэб,— ойлгоно гүш, өөрөө аяар хори наһаар аха хүнэй, наһагаа үхүүлэн подполковнигий һамган болонхой. Теэд өөрөө орой-доод арбан наймахантай ха юм!

— Үбшэйтэрһэн лэ үхин байна даа, — гэжэ Вера дороһон өвдэ ха-рамсаараа, нүүрыем сорьһон хэлэб. — Мүнгэнлэшэ дуулаһоо ёһотой...

— Тинмэ ааб даа! — гэжэ би шангаар дуугаржархихоб. Вера гэнтэ энеэшээб. Би залд гэ-боб. — Вера,— гэжэ би шэбэнэб,—

Вера намда дулаанаар энеэбхилэн харуусаба. Гөйр энеэбхилэн. Ган-сал Вера нимээр энеэбхилэ шада-ха. Ондөө хэһшэ!.. Вера Маяковски-до дуратай!

Хүндөөр үбшэлхэ дуран гэнтэ на-мда хүрээшэб. Мэнэ гэнэр. Эндэ, саһан дээрэ. Тинмэшье хүндөөр ба-ш, мүн тинмэшье хүнгэнөөр баш, гансал үхэхгүйгөөр. Юнда би үхэ-хэмни гэшээб?

Үй гаууудалта нүдөөрөө энэ одо мүшэтэ огторгойе һүлшынхөө шэр-тэн, амин наһантаа, хамаг юртмэс-тээ хахасажа байһан хүн шэнги ехэл хайратай юмэ хөбтөхэ нэм. Тигээд би ижгэжэ хэлэхэ нэм.

Зөрбөн хэлэхэ нэм: — Энэ огторгой доро, энэ дэлхэй дээрэ амды мэнэ ябаха гэшэ ямар ехэ жаргал бэ! Вера, удаан удаан жаргалтай яабаар даа! Бишй...

Вера яахэ нэн ааб? — Хүни яһала һайн болоһоой. Оройдошье үбдэнэгүй. Гэрнэ энэ дүтхэн. Зай, һайн даа, — гэжэ Вера мур дээрм гараа табина,— баяр-тай, Жаргал!

— Теэд, Вера хэээ уулзахаби-бид? — Намда гэнтэ уйдхартай болоһобол. — Мэдэнгүй,— гэжэ тэрэм бу-руу харан хэлэб,— уулзаадшье аяхамнайб даа...

— Юундэ? — гэжэ би ооглооб,— юундэ? Юундэ? — Би дааршооб,— гэжэ Вера хэлээд, хүл дээрэ бодоноб.

«Тэрэһэнэ хойшо тэбхэр нара үн-дэрөөд байхада би Вератэй уулзаа нэм. Тэрэниие авиацин майор ху-талууд. Хөөршнэ, саһанай үрхи-рүүдэнэн хайлаа ёһотой даа.

— Үгы,— үгы. Үзөө һан хаб. Вера нүдөө нээб. — Аа, мүнөө? — Юу мүнөө? — би ойлгобогүй